

Η μαγεία των Χριστουγέννων.

Γράφει ο Απόστολος Παπαδημητρίου.

Καθώς εντείνεται η αποχριστιάνιση του δυτικού κόσμου, ολοένα και ευρύτερη γίνεται η σύνδεση του όρου μαγεία με τα Χριστούγεννα. Ο όρος μαγεία προέρχεται από την αρχαία περσική λέξη μάγκου, που σχετιζόταν με είδος θρησκευτικού λειτουργού. Περί τα τέλη του 6^{ου} αιώνα ο όρος υιοθετήθηκε από τους προγόνους μας, χρησιμοποιήθηκε όμως με αρνητική σημασία για να χαρακτηρίσει θρησκευτικά τελετουργικά απόκρυφα και δόλια. Επιφανειακά εξεταζόμενη η μαγεία φαίνεται να σχετίζεται με τη γέννηση του Χριστού, αφού μάγοι από την Ανατολή, που κατά την παράδοση ερευνούσαν τις κινήσεις των αστερών, ήλθαν να προσκυνήσουν τον νεογέννητο βασιλιά του κόσμου και πρόσφεραν πολύτιμα δώρα. Δυστυχώς όμως, παρά την αλματώδη ανάπτυξη της επιστήμης, έχουμε ολισθήσει επικίνδυνα σε προεπιστημονικές πρακτικές με την ένοχη σιωπή της επιστημονικής κοινότητας. Νέοι «μάγοι» «ερευνούν» τις κινήσεις των άστρων και προσφέρουν με το αζημίωτο πληροφορίες πάσης φύσεως στον ανεργμάτιστο «ορθολογικό» άνθρωπο, τον άνθρωπο έρμαιο των νέων τσαρλατάνων, που έχουν υποκαταστήσει τις τσιγγάνες χαρτορίχτρες και ερμηνεύτριες των σημαδιών της «μοίρας».

Στη χριστιανική εποχή η μαγεία σχετίστηκε με τον διάβολο και εννοείται με τον όρο αυτό τελετουργικό επίκλησης του διαβόλου, από τον οποίο ζητείται η βοήθεια ή η μεσολάβηση για πρόκληση κακού σε μισητό πρόσωπο. Κάποιοι από τους πολιτικούς μας δήλωσαν αποφασισμένοι να συμμαχήσουν με τον διάβολο για το καλό της πατρίδας μας! Κατά τον Μεσαίωνα η σκοτεινή δυτική χριστιανοσύνη έθεσε υπό απηνή διωγμό τους ασχολούμενους με τη μαγεία. Δεν είναι λίγοι εκείνοι που παραδόθηκαν στην πυρά. Αυτή η ιεροεξεταστική αντιμετώπιση των μάγων είχε ως συνέπεια, πολλά αποκαλούμενα από τους εμπαιθείς πολέμιους της χριστιανικής πίστης στην εποχή μας «ελεύθερα πνεύματα», να δουν με συμπάθεια τη μαγεία και να διαχωρίσουν τη θέση τους από εκείνη της Εκκλησίας. Βέβαια ο «ορθολογισμός» της «Αναγέννησης» και περισσότερο του «Διαφωτισμού» επέτυχε την αμφισβήτηση, αρχικά, και την απόρριψη, τελικά, του πνευματικού κόσμου. Στα πλαίσια της νέας φιλοσοφίας στην ανυπαρξία ακολούθησε τον Θεό και ο διάβολος. Σήμερα στη Δύση περισσότεροι είναι αυτοί που αρνούνται την ύπαρξη του διαβόλου σε σχέση με εκείνους που αρνούνται την ύπαρξη του Θεού. Η τραγικότητα του συγχρόνου δυτικού ανθρώπου συνίσταται στην ολοένα και στενότερη σχέση του με τη μαγεία μέσω πρακτικών, σαφέστατα αντιεπιστημονικών, όπως η αστρολογία, που προαναφέραμε, η μαντεία, η οιωνοσκοπεία, η γοητεία, η φαρμακεία και ο πνευματισμός. Έχοντας ως μέσα διάφορα είδη χαρτοπαιγνίων ή ειδικές σφαίρες οι διάμεσοι του διαβόλου, μέντιουμ στα ελληνικά, αποκαλύπτουν στους βαρυνόμενους από το υπαρξιακό κενό το μέλλον, αυτό που ο Καμύ αποκαλεί ως τη μόνη υπερβεβαιότητα των ανθρώπων χωρίς Θεό, το οποίο μέλλον ο διάβολος αγνοεί. Οι πλέον ανήσυχτοι, που ποθούν πιο ορατά σημάδια εισδύουν στα εσώτερα του πνευματισμού και αποκρυφισμού ορεγόμενοι εμπειρία της παρουσίας του διαβόλου. Τέλος ανώτατος βαθμός μύησης είναι η λατρεία του σατανά σε κάποια από τις νόμιμες «εκκλησίες» του, οι πιστοί των οποίων πληθαίνουν στη Δύση χωρίς να ενοχλούνται τα μέλη της επιστημονικής κοινότητας και της διανόησης. Και ο λόγος είναι απλός: Οι περισσότεροι έχουν διαποτιστεί σε τέτοιο βαθμό από το πάθος κατά της χριστιανικής πίστης, ώστε να επικροτούν κάθε τι που την αντιστρατεύεται. Άλλωστε δεν είναι και λίγοι οι «ορθολογιστές», που έχουν υιοθετήσει σκοτεινές και δόλιες πρακτικές εισόδου στον «ανύπαρκτο» πνευματικό κόσμο!

Κάποιοι ίσως προβάλλουν την ένσταση. Η μαγεία έχει και άλλο περιεχόμενο. Σχετίζεται με κάτι το εξαιρετικά εντυπωσιακό, εξαιρετικά

θαυμαστό, το οποίο μας οδηγεί μακριά από την καθημερινότητα, τη διαποτισμένη από την άνοια και την κενότητα. Μ' αυτό το περιεχόμενο χρησιμοποιείται για να υποδηλωθεί ο τρόπος εορτασμού των Χριστουγέννων. Πλούσιος φαντασμαγορικός διάκοσμος μεταμορφώνει για λίγο τη μίζερη καθημερινότητα του αστικού κέντρου. Εκδηλώσεις με πρωτοβουλία των δημοτικών αρχών σε πολυσύχναστα σημεία του αστικού ιστού προσφέρουν χαρά, κυρίως στα παιδιά. Η καχεκτική αγορά θερμαίνεται κάπως, καθώς όλοι, μικροί και μεγάλοι, περιμένουν κάποιο δώρο. Εκείνο που αρνούμαστε πεισματικά να αποδεχθούμε είναι ότι ούτε τα φώτα μας συγκινούν πλέον ούτε τα παιδιά έχουν ανάγκη από πρόσθετα παιχνίδια μπουχτισμένα από αυτά κατά το λοιπό διάστημα του έτους. Και όσα δεν έχουν, θα συνεχίσουν να μην έχουν. Όσο για τη θνήσκουσα αγορά, λόγω οικονομικής αδυναμίας, ούτε οι «λευκές νύχτες» ούτε οι «μαύρες Παρασκευές» μπορούν να την τονώσουν. Ο Λουκιανός το τόνισε πριν από χιλιετίες: «Ουκ αν λάβοις παρά του μη έχοντος»!

Εκείνο που επιχειρείται να επιβληθεί είναι η πλήρης στρέβλωση του νόηματος της γιορτής των Χριστουγέννων, ώστε να εξαλειφθεί και το τελευταίο ίχνος της. Η φάτνη, το παχνί δηλαδή, στο οποίο ανακλίθηκε ο νεογέννητος Χριστός, γίνεται ολόενα και πιο ασήμαντη και ελάχιστα ελκυστική σε σχέση με τα διάφορα δρώμενα, τα χάπενινγκ στη νεοελληνική, στα οποία ωθούνται τα άδοξα παιδιά από ανερμάτιστους γονείς. Το μήνυμα που εκπέμπει η φάτνη δεν έχει παρά ελάχιστους αποδέκτες. Η ταπείνωση είναι αποκρουστική για τον αλαζόνα δυτικό άνθρωπο. Ο ηγέτης έχει χαρακτηριστικά μεστά ανθρωπίνων παθών. Είναι άπληστος, υπερφίαλος, διεκδικητικός, εξουσιαστής. Τί τάχα προσφέρει το βρέφος της Βηθλεέμ στις σύγχρονες κοινωνίες; Η ιστορία φαίνεται να έχει απορρίψει την ουτοπία!

Ο διάβολος φαίνεται να απολαμβάνει τον θρίαμβό του και επιτείνει την προσπάθειά του, για να πλανέψει περισσότερο τους βιώνοντες το υπαρξιακό κενό. Είναι ανυπόμονος και δεν του αρκεί να περιμένει, ώστε να μεγαλώσουν τα αθώα παιδιά – θύματα. Η πρώιμη έναρξη του δήθεν εορτασμού έχει εξαφανίσει την προσμονή παλαιότερων χρόνων. Άλλωστε, γιατί να προσμένουν παιδιά που έχουν μπουχτίσει απ' όλα και βιάζονται στα κοινωνικά θερμοκήπια να δώσουν πρώιμα καρπούς κακίας; Σήμερα καταγίνονται οι πάντες, γονείς, σχολείο και Πολιτεία στο να εντυπωσιάσουν με μέσα και σχήματα, που το μόνο στο οποίο στοχεύουν είναι να μη μάθουν ποτέ τα παιδιά ποιο είναι το νόημα της γιορτής των Χριστουγέννων. Ακόμη και στις υποτονικές σχολικές γιορτές της προσχο-

λικής και πρώτης σχολικής αγωγής τα δρώμενα έχουν ως θέμα τη μαγεία, όχι βέβαια με τη μορφή της μυστικής και δόλιας επίκλησης πνευμάτων, αλλά με ένα πνεύμα αρκούντως φυσιολατρικό, καθώς αγνοούν πλείστοι όσοι το «ουκ ελάτρευσαν την κτίσιν οι θεόφρονες παρά τον Κτίσαντα». Έτσι βλέπουμε να παρελαύνουν τόσο στο σχολείο, όσο και στις «επίκαιρες» τηλεοπτικές εκπομπές νεράιδες, ξωτικά μαζί με τον θλιβερό γεράκο, το πρότυπο του καταναλωτισμού, που οι ανερμάτιστοι Νεοέλληνες έχουν ταυτίσει με τον άγιο Βασίλειο της Καισάρειας.

Πόσο ξέμακρες φαντάζουν οι χριστουγεννιάτικες εικόνες του Σκιαθίτη Αλεξάνδρου, με την ακατανόητη πλέον γλώσσα της γραφίδας του! Πόσο άχαρο ακούγεται το μισό και λιγότερο τραγουδάκι των καλάντων από τα λίγα αναγκασμένα παιδάκια, που κρατούν με πείσμα κάτι από την παράδοση! Πόσο ψεύτικες είναι οι ευχές για καλές γιορτές, καθώς εμμένουμε να αγνοούμε τι γιορτάζουμε! Ακόμη και το αγγλικό Christmas, που έχει εισαχθεί στην επιπόλεια καθημερινότητά μας, τείνει να υποκατασταθεί από το Xmas, ώσπου και αυτό να εξαλειφθεί δήθεν για να μην ενοχλούνται οι αλλόθρησκοι συμπολίτες μας των πολυπολιτισμικών κοινωνιών μας! Ο Χριστός είναι πλέον πρόσωπο ανεπιθύμητο. Καθώς όμως σέβεται την ελευθερία μας, αναμένει να ανακαλύψουμε εκ νέου την απωλεσθείσα αθωότητα των παιδικών μας χρόνων.

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»

Πηγή : www.antibaro.gr/article